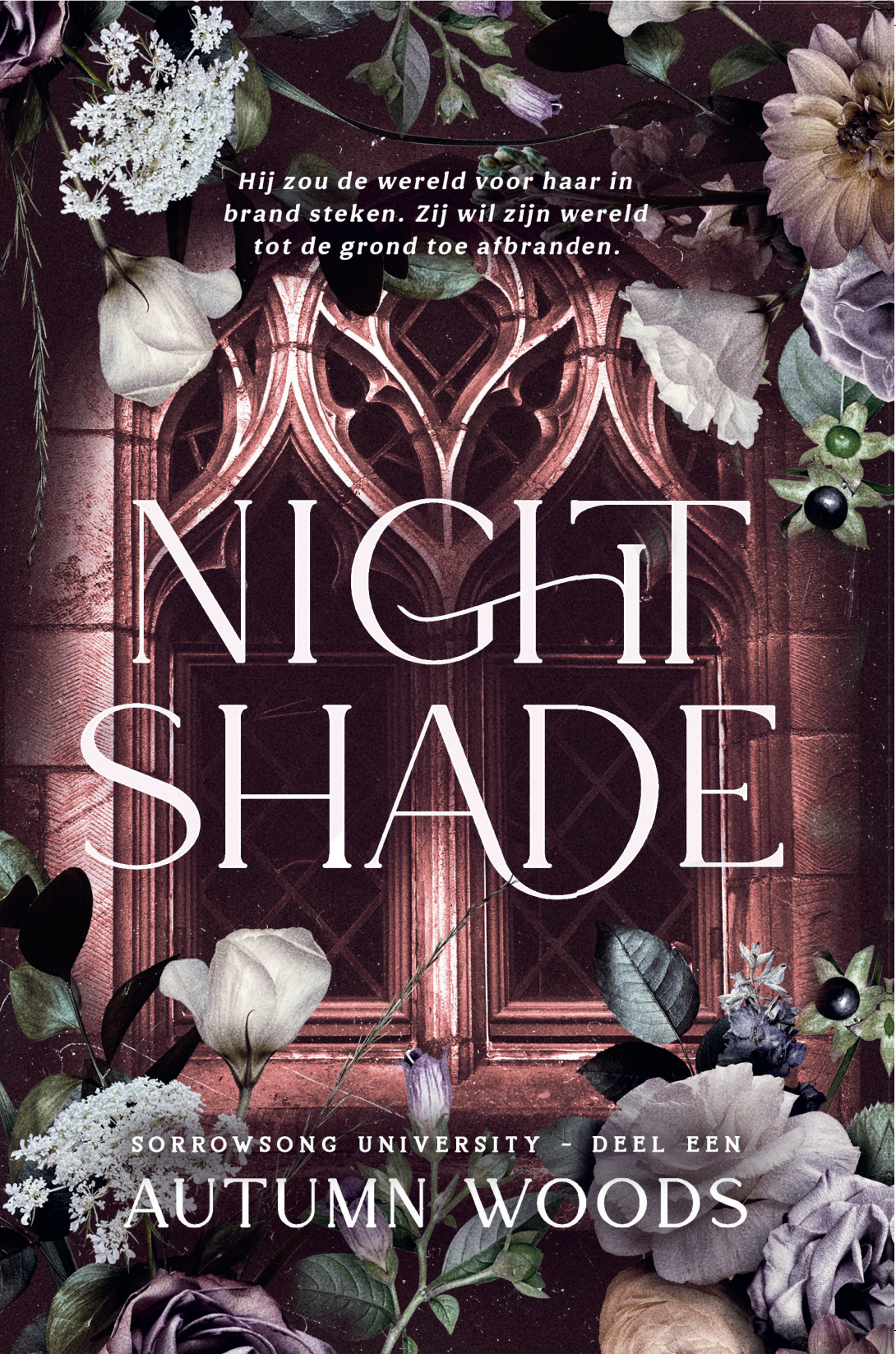

*Hij zou de wereld voor haar in
brand steken. Zij wil zijn wereld
tot de grond toe afbranden.*

NIGHT SHADE

SORROWSONG UNIVERSITY - DEEL EEN
AUTUMN WOODS

Autumn Woods

Nightshade

Sorrowsong University-serie – deel 1

Vertaling Kyra Ivens

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559507
ISBN e-book 9789020559514
NUR 340

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2025 Autumn Woods
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Nightshade* door Slowburn,
een imprint van Zando, New York, VS.

Vertaling Kyra Ivens
Omslagontwerp Emily Wittig
Nederlands omslagontwerp Het Omslag Atelier
Fanart binnenzijde omslag: voor © alilyushka, achter © nudostala_art

www.zomerenkeuning.nl
www.authoraautumnwoods.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without
the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voelt het soms alsof je bekeken wordt?

Alles wat te veel is, is een vergif.
– Theodore Levitt

Noot van de auteur

Heel erg bedankt voor je interesse in *Nightshade*.

Dit boek is bedoeld voor een publiek van achttien jaar en ouder en bevat thema's als moord, depressie, rouw, verdrinking, zelfmoordgedachten, geweld en de afnemende gezondheid van een ouder, evenals seksuele inhoud.

Houd er rekening mee dat dit boek het eerste deel is van een duet, en dat het verhaal van Ophelia en Alex in het tweede boek zal worden voltooid.

Proloog

Anoniem

Annalise was van mij. Mijn troost. Mijn Engelse roos. Mijn liefde voor haar was allesverslindend, als een laaiend vuur diep binnen in mij. Ze was van mij, en had altijd van mij moeten zijn.

Mijn liefde voor haar was een ziekte, en een ziekte kent geen grenzen. Het kent geen wetten en toont geen berouw. Het kan de ziekte niets schelen wie bij wie hoort; het hakt zonder nadenken takken van een stamboom af.

En deze ziekte, die nestelde zich in mijn ziel, langzaam wegrottend en etterend in de kooi die hij ervoor had gebouwd. Totdat het zich door de tralies naar buiten vrat en zich in elke ader, spier en bot in mijn lichaam vestigde. Totdat alleen het monster overbleef, het monster waarvoor hij haar altijd had gewaarschuwd.

Het had Annalise en ik moeten zijn, tot het einde der tijden. Ze zou alles achterlaten en mijn bloedende hart in haar hand houden tot de barsten zouden dichtsmelten.

Maar ze koos voor hém. Annalise en het meisje, ze kozen allebei voor hem.

Annalise was mijn schat. De prijs die ik nooit verdiend had. En zelfs met mijn vingertoppen uitgestrekt, was ze altijd net buiten bereik geweest. En weet je wat onze voorouders deden met schatten die ze niet gebruikten?

Ze begroeven ze.

Dus dat is wat ik deed.

En zo is Annalise wat ze moest zijn: van mij, voor altijd.

Hoofdstuk 1

Ophelia

De week dat mijn vader werd vermoord, beloofde ik hem dat ik nooit een voet op de campus van Sorrowsong University zou zetten.

Ik heb hem een heleboel dingen beloofd, van saaie en alledaagse dingen tot abstracte en emotionele. Dat ik het licht in mijn slaapkamer niet aan zou laten, dat ik al mijn dromen zou najagen. Dat ik niet te lang zou douchen, dat ik altijd van mezelf zou houden.

Dat ik hier sta, is slechts het laatste dominosteentje in een lange reeks van verbroken beloftes.

De poorten van de universiteit staren me aan, het smeedijzer vervormt tot een grijns, en dagen me uit nog een stap te zetten. De meeuwen boven mijn hoofd laten treurige kreten horen en maken rechtsomkeert, wijs genoeg om weg te vliegen van het kasteel dat in deze vallei is gebouwd.

Een rilling loopt langs mijn ruggengraat. Een dikke mist trekt over het meer links van me en de zon worstelt om op te komen achter een bewolkte hemel. Ondanks het weer kan ik nog steeds het schrift onder het wapen van de universiteit ontcijferen.

‘Scientia potentia est’. Kennis is macht.

Mijn snuif vormt een witte wolk in de koude lucht. Het is geen verwonderlijk motto voor een universiteit. Bij Sorrowsong betekent het alleen niet wat het bij andere universiteiten zou betekenen. Ze hebben het niet over medicijnen tegen kanker of snellere manieren

om de maan te bereiken; ze hebben het over chantage. Mappen die in duistere steegjes worden uitgewisseld en zakendeals die ondergronds worden gesloten.

Sorrowsong is waar de rijkste jonge mannen en vrouwen ter wereld tot kleine klonen van hun corrupte ouders worden gevormd, en de lucht om me heen stinkt naar verspild potentieel.

De weekendtas met al mijn bezittingen slaakt een angstige zucht wanneer ik hem bij mijn voeten op de grond laat vallen om over de zere plekken die hij op mijn schouders heeft achtergelaten te wrijven. Door het gehuil van de wind en het vreemd geruststellende getik van regen op de bladeren hoor ik in de verte het geroezemoes van andere nieuwe studenten die zich een weg banen over de ophaalbrug naar het kasteel. Ik ben laat, maar als de poorten krakend opengaan dankzij een onzichtbaar detectiesysteem, kan ik mezelf er niet toe zetten om naar voren te stappen.

Een deprimerende waarheid knaagt aan mijn geweten. Ik wil hier helemaal niet zijn. Maar ik heb geen keus.

Ik ben niet gezegend met tweesprongen op de weg van mijn leven; ik heb nooit midden op een kruispunt gestaan en zorgvuldig mijn pad gekozen. Het leven heeft me naar deze sierlijke zwarte poorten geleid. Nu is het aan mij om erdoorheen te gaan.

Er leven twee vrouwen in mij: één die zich vastklampt aan haar laatste sprankje hoop, en één die de wereld wil afbranden. De één trekt me achteruit, de ander duwt me vooruit.

Mijn voeten bewegen niet.

Ik schrik op uit mijn innerlijke debat door een luid getoeter. Mijn schaduw valt over het ruwe terrein voor me. Ik draai me om en zie twee felle lichten in de stromende regen, die met de seconde dichterbij komen. Verstijfd van paniek sluit ik mijn ogen, me schrap zettend voor de klap.

Maar die komt niet, alleen het gepiep van de remmen en de zachte kus van koel metaal tegen mijn dijen. Ik doe een enkel ooglid open

en mijn blik valt op een... engel? Een zilveren vrouw buigt naar me toe. *Spirit of Ecstasy*.

Het beeldje is fragiel, bijna verontschuldigend, in tegenstelling tot de rest van de klassieke Rolls-Royce Phantom, die mij, als hij twee centimeter verder was gereden, in de modderpoel onder mijn voeten had verpletterd. De bestuurder is niet te zien door de waas van de regen in de koplampen, maar de diepe, boze stem die uit het raam klinkt, doet mijn nekharen overeind staan.

‘Waar ben jij in vredesnaam mee bezig? Probeer je vermoord te worden?’

Probeer ik vermoord te worden? Misschien wel. Ik kan niet ontkennen dat ik de laatste tijd steeds onvoorzichtiger ben geworden tijdens het oversteken van een treinspoor of het bedienen van een broodrooster.

‘Waar ik mee bezig ben? Jij bent degene die in de regen en mist met een dodelijke snelheid door een smal weggetje raast!’ roep ik terug, terwijl ik mijn doorweekte tas met een smerig geluid naar de berm sleep.

De zwarte Phantom kruipt een stukje naar voren, zodat de spiegels in lijn komen met mijn bevende lichaam. Ik buig me voorover om de bestuurder te zien, met één trillende hand tegen mijn voorhoofd om de regen uit mijn ogen te houden.

Mijn maag keert om als ik hem zie, en ergens in mijn achterhoofd flitst een waarschuwingssignaal.

De man achter het stuur helpt niet om mijn bonzende hartslag te vertragen. Integendeel, hij ziet eruit alsof hij vanochtend zo uit een vergaderzaal op Wall Street is geplukt. Met een overhemd zo strak als de lucht om me heen en een even scherpe kaaklijn, typt hij een berichtje op zijn telefoon alsof mij bijna doodrijden slechts een van de vele dingen was die zijn normale gang van zaken kon dwarsbomen.

Maar dan bekijk ik hem beter en zie ik dat er fouten zitten in het beeld van investeringsbankier dat ik hem heb toegewezen. Zwarte

inkt komt onder zijn opgerolde mouwen vandaan. Wijnranken, bloemen en raven dansen over de stevige spieren van twee krachtige onderarmen, en door de opening boven aan zijn shirt vang ik een glimp op van de vleugel van een andere vogel. Zijn donkere haar is warrig en valt in golven over zijn voorhoofd. Hij ziet er iets ouder uit dan ik.

Wanneer hij klaar is met wat hij ook aan het doen was, de telefoon in de middenconsole gooit en zijn aandacht op mijn verformfaaide uiterlijk richt, word ik verlamd door een paar intens groene ogen die van geïrriteerd overgaan op nieuwsgierig. Een ongemakkelijk gevoel prikt in mijn nek.

De stilte strekt zich tussen ons uit. Hij buigt zijn hoofd een fractie om me beter te bekijken. Onder het sombere licht van de storm ziet hij er etherisch uit. Iets diep in mijn borst schreeuwt dat ik moet rénnen.

Zijn ogen glijden van mij naar het sombere pad voor ons, voordat hij weer terug naar mij kijkt. De nieuwsgierigheid in zijn ogen wordt benadrukt door een emotie die zo intens is dat ik zonder erbij na te denken naar achteren stap.

‘Sterf je liever dan dat je naar binnen gaat?’ vraagt hij. Een ontspannen grijns verspreidt zich over zijn gezicht. Zijn zachte baritonstem verontrust me; het past niet bij zijn aura of de boze blik in zijn ogen. Ik kan zijn accent niet goed plaatsen.

Ik trek een pluk haar dat aan mijn lippen vastgeplakt zit los en kijk hem argwanend aan. ‘Zoiets.’

Met twee vingers zet hij de auto in zijn achteruit. ‘Ik kan het op een ongeluk laten lijken. Je zou niet mijn eerste zijn vandaag. Ook niet de tweede.’

Ik zou glimlachen als mijn gezicht niet bevroren was door de snijdende wind. ‘Geweldig. Als je me dan even van de ophaalbrug zou kunnen gooien als je klaar bent.’

‘Ik hoorde dat de vissen nog gevoerd moesten worden.’ Zijn smet-

teloze overhemd strekt over zijn brede borst terwijl hij naar de andere kant van de auto leunt om het portier te openen. Mijn oog valt op de Patek Philippe om zijn pols als hij zijn arm uit het raam hangt. ‘Stap in.’

Te midden van de geur van veengrond en een in regen gehuld bos, word ik overspoeld door een zweem van leer en rook. Elke centimeter van deze man schreeuwt oud geld, precies het soort man dat mijn vader en moeder me lieten zweren dat ik zou vermijden. Verdriet steekt zijn lelijke kop op en de klap van mijn tas tegen mijn rug terwijl ik hem over mijn schouder zwaai, brengt me genoeg tot bezinning om weg te lopen.

Maar al snel word ik ingehaald door een groene blik, een arrogante glimlach en een paar ongeduldige vingers die tegen de deur van de auto trommelen. ‘Wat is er, visvoer? Bang voor mijn rijgedrag?’

Mijn laarzen slippen in de modder als ik me omdraai om hem aan te kijken. ‘Is er een reden waarom je zo wanhopig bent om midden in de wildernis een onschuldig meisje in je auto te krijgen?’

‘Onschuldig,’ herhaalt hij. Hij probeert het woord uit. Laat het zwaar tussen ons in hangen, wachtend tot ik bezwijk onder het gewicht van mijn kleine leugentje om bestwil.

Ik vloek en draai me met een zwaai van mijn hand om, maar de motor ronkt en de auto schiet vooruit en komt schokkerig tot stilstand, dwars over mijn pad. Nu mijn vluchtroute geblokkeerd is, schieten mijn ogen naar de bossen aan weerszijden van het ruige pad.

In de Solemn Woods liggen slechte dingen op de loer, Ophelia. Ga daar nooit heen.

Er schuilen ook gevaarlijke dingen in dure auto's, mam, maar je bent er nu niet om me te helpen.

Ik keer de vreemdeling de rug toe en sjok om de motorkap heen, fronsend naar elke steen, plas en tak die ik passeer. Het geluid van een autodeur die opengaat doet mijn maag ineenkrimpen. Ik werp een blik over mijn schouder en voel de paniek toenemen. Met de

Ophelia wil maar één ding: wraak

Dankzij een studiebeurs belandt Ophelia Winters op de eliteuniversiteit Sorrowsong, diep in de Schotse Hooglanden – een plek voor kinderen van machtige, corrupte families. Ze heeft maar één doel: uitzoeken wat er écht is gebeurd met haar ouders, die bij een vreemd ongeluk in de buurt van de universiteit om het leven kwamen.

Ophelia richt zich op de mysterieuze Alex Corbeau-Green, de zoon van haar belangrijkste verdachte én haar grootste vijand. Hij lijkt net zo gevaarlijk als zijn vader, tot hij onverwachts haar bondgenoot en alibi voor moord wordt. Ophelia kan niet in haar eentje overleven op Sorrowsong en heeft Alex' hulp nodig. Terwijl ze langzaam zijn kwetsbare kant ontdekt, begint haar verlangen naar wraak te wankelen. Kan ze echt alles vernietigen wat hij liefheeft?

AUTUMN WOODS is doordeweeks luchtvaarttechnicus, maar in de avonden en de weekenden schrijft ze romanceboeken met krachtige vrouwelijke hoofdpersonages en duistere mannelijke tegenspelers, die tot leven komen in sfeervolle werelden vol cottagecore en dark academia. Ze woont in het Verenigd Koninkrijk.

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 559507

NUR 340

Z&K

ZOMER & KEUNING